

ETT DÅRHUS' KORTA HISTORIA SKILDRAD UPPÅT VÄGGARNA

Av Ayfer Tunç

Översatt från turkiska av Claire B. Kaustell

I en av Svarta havets städer, i konferenssalen på översta våningen av ett sinnessjukhus, som därför att byggnaden tycktes ha vänt havet ryggen, hos betraktaren väckte en oförklarlig känsla av dysterhet, var med anledning av Alla hjärtans dag den 14 februari **gästtalaren Ülkü Birinci** i färd med att hålla ett föredrag under rubriken **Kärlek: Självuppoffring? Eller självförsvär?**

Herr Ülkü var docent i psykologi, innehade en tjänst vid ett skamfilat privat universitet i Istanbul, och hade valt denna fras, som han snott av **Nietzsche**, till rubrik för sitt ämne. Han talade från podiet med samma överspända stämning som när han föreläste för sina mestadels tröga dumskallar till studenter. Han stod med handflatorna tryckta mot bordsskivan av simpelt laminat, och eftersom ett ben var kortare än de andra vippade podiet, och fick honom ideligen att tappa koncentrationen. Efter en sömnlös natt och en mycket påfrestande morgon var han mäktigt irriterad. *Förbannade podium, jag kan ju inte fokusera på mitt föredrag!* svor han för sig själv.

Verbet *att fokusera* hade han börjat använda alldeles nyligen. Innan hade han helt enkelt sagt *att koncentrera sig*. Han hade lagt märke till att **professor Altay Çamur**, som i USA ägnat sig åt psykoterapeutiska studier, och som kronan på verket skrivit en värdelös bok på engelska innan han återvänt till hemlandet, ofta använde *fokusera*, genast anammat uttrycket, och därefter i tid och otid dragit till med *att fokusera*.

Han tyckte om att fånga upp nya ord, så hans ordförråd var rikhaltigt. Fast det hände också att han strök ord eller uttryck från sitt ordförråd, sådana som han ansåg att alltid användes uppåt väggarna. Sent en eftermiddag när han hörde **fakultetssekreteraren fröken Şenay**, vars utlandssemestrar var en evig gåta med tanke på hennes futtiga lön, utbrista *Jag känner stort välbehag av de här kakorna*, blev han äcklad av uttrycket *känna välbehag*, och oavsett ur vems mun han hörde det, störde det honom.

Fröken Şenay var oerhört förtjust i att umgås familjärt med studenterna med examen och halvdålig engelska från college av den billigare varianten, och hennes språkbruk var nog från början till slut egentligen alldeles galet. Kvinnan gjorde sig skyldig till vart och ett av alla tänkbara språkfel. Värst av allt var att hon trodde sig tala med stil. Påverkad av dessa collegeungar, som roade sig med att låtsas flirta med henne, hade hon till exempel fört innebörden av det engelska verbet *feel* rakt av in i turkiskan. Hon njöt av att dra till med uttryck ur deras jargong *Vad hade du för en känsla då?* En dag hade herr Ülkü råkat bli öronvittne till hennes samtal med flickan i skolans matsal. När han hörde kvinnan tala om dekanus i termer av att *Han fick mig att få en dålig känsla!*, tänkte han att *Den där skulle man sätta dit!*

Det gjorde han givetvis inte, så långt gick han inte, men begick ändå ett nog så stort misstag. När denna kvinna i det privata universitetets matsal, som erbjöd skaran av bortskämda studenter en gränslös mångfald av livsmedel, stod och funderade *Vad äta...vad äta...*, alltmedan de geléfriserade manliga studenterna i mycket förtäckta ordalag låtsades flirta med henne, för att skaffa sig förturer i hanteringen av byråkratiska ärenden vid fakulteten, sade han rakt ut att dessa var förmånsförbindelser. Ingen överträffade fröken Şenay i att missuppfatta antydningar som sexuellt färgade, så nu trodde hon att den stilige docenten gjorde närmanden.

Ett helt och hållet onödigt samtal. Herr Ülkü återvände till sitt rum, och när han funderade över varför han funnit det angeläget att häva ur sig dessa dumheter, konstaterade

han att det hade gått honom på nerverna att kvinnan, trots att dekanus grälat på henne gav intryck av att hon sprudlade av lycka.

Detta onödiga samtal ledde till oönskade följder, inte för herr Ülküs karriär, men väl för hans kärleksliv. I detta privata universitets slutna krets med sina ständigt allt vidare gränser för hur passande det var att somliga låg med somliga, fick sig herr Ülküs image en oläglig törn, känd som han var för att inleda förhållanden med i allmänhet snygga, och om möjligt förnäma kvinnor.

Precis när han skulle bjuda ut institutionens nya unga forskare Selcen Akbaş, som av avgångsklassens stiliga studenter ganska snart fått namn om sig som *villiga Selcen*. Han hade reserverat bord på Istanbuls trendigaste restaurang; han hade i Facebook skickat champagne och rosor till henne; att de skulle ligga med varandra var för hans del givet, så han hade bett sin städhjälp bädda med det rysligt dyra sänglinnet, som han inte nändes använda utom vid särskilda nattliga tillfällen som detta.

Vilken av dem ska jag ligga med för mesta nytta för min karriär? var en fråga som hade sysselsatt den snygga forskarflickan, och efter att i herr Ülkü föreställt sig en förnämlig docent fällde hon domen över honom; en avdankad donjuan som låg med vem som helst, löd den. Med ett genomskinligt svepskäl lämnade hon återbud till deras möte som karlen hade väntat på i flera dagar. Trots att hon inte alls var nogräknad i sitt val av partner för en natt, hade hennes känslor för karlen svalnat omedelbart när hon hörde fröken Şenays muntra skratt på tal om just Ülkü Birinci, som sänkt henne till denna feta kvinnas nivå. Så hon låg hellre med Altay Çamur, som bortsett från att han inom fakulteten innehade större makt inte alls var lika attraktiv som herr Ülkü, ja, han var över huvud taget inte alls attraktiv.

Altay Çamur var övertygad om att han återvänt till sitt hemland krönt med en osynlig krona, och trodde att med denna krona följde rätten att se ned på sina kollegor. Sedan han kommit hem från Amerika, hade han slutat upp med att hälsa på personer, som han ansåg vara akademiskt sett värdelösa. Men vilket värde han skulle tillmäta herr Ülkü, som trots att han förtjänade det inte innehade ställning som professor, var han inte helt på det klara med, och kunde inte bestämma sig för om han skulle hälsa eller inte. Till slut kom han på ett i och för sig krävande men fuffigt sätt, som gick ut på att han beroende på situationen låtsades att han inte hälsade på herr Ülkü utan på någon annan bakom honom, eller inte på någon annan utan på honom. Herr Ülkü besvarade varje gång herr Altays hälsning, men så småningom greps han av en besvärande känsla av att den dryge professorn inte hälsat på honom utan på någon person bakom honom. Herr Altay, som i all utrikeskorrespondens och i sin e-postadress stavade sitt efternamn *Chamur*, var upptagen med översättningen till modersmålet av hans enda lilla bok. Varje lunch såg han till att hamna i endera dekanus' eller biträdande rektors sällskap, för att sedan för dem länge och väl beklaga sig över den i landet rådande bristen på översättare och redaktörer.

Herr Ülkü å sin sida, av rädsla för att någon skulle upptäcka, och göra sig lustig över att han snott *att fokusera* av den i USA krönte professor *Chamur* – därmed inte mindre ”smuts” än betydelsen av hans korrekt stavade namn – en i och för sig inte obefogad rädsla sedan han med egna öron hört att studenterna döpt karlen till *Fokus-Altay*, och drev med honom – lät bli att använda ordet i sin egen miljö, även när han hade det på tungan, fast han tog skadan igen när han var ute och reste.

Ülkü Birinci reste mycket, men alltid inrikes. Endast ytterst sällan reste han till utlandet. När han för två år sedan senast hade blivit inbjuden till Albanien, till ett symposium vid Tiranans universitet, hade han varit ifrån sig av glädje. Tre dagar före avfärden behövde han genomgå en akut hemorrojddoperation, och kunde inte resa. Medan fröken Şenay hade varit överallt från Dubai till Mexico City, i S:t Petersburg och Venedig. Detta fann herr Ülkü häpnadsväckande. Om hon varit en vacker kvinna, hade han förstått, och tänkt att *Hon har antagligen någon som tar henne med sig på alla dessa resor*. Han tyckte inte att kvinnan var

någon fröjd för ögat. Om han fått reda på att bankerna vilken stund som helst skulle påbörja utmätningsprocesser av konsumtionskrediterna, som de beviljat fröken Şenay, och med vilka hon på hotell, som erbjöd halvpension, från frukostbuffén kunnat knycka mat för dagen genom att fylla sin rymliga midjeväska med salamismörgåsar inlindade i servetter, och klädd i shorts av storlek XXL, som knappt täckte hennes knubbiga knän, och stråhatt, bara gå omkring och fotografera, så hade han nog lugnat ned sig, men han visste inget om allt detta.

Han var en man med ett fullproppat intellekt, denne herr Ülkü. Nog för att han var helt på det klara med att det mesta av hans intellektuella gods bestod av idel smörja. Han var ingen idiot, som om sina ytliga idéer skulle ha trott att de ägde ett värde av något slag. Men sedan länge hade detta inte alls bekymrat honom. För att han inte klarade sig på lönen som det snåla universitet, där han arbetade, betalade honom, höll han slentrianmässiga föredrag mot ersättning, och i början hade han själv förvånats över hur hans urgamla, uttjänta synpunkter togs emot med stor entusiasm, som om de varit alldeles nya idéer, men så småningom vande han sig vid det också.

Han vande sig, inget mer. Han hade minsann inte hemfallit till självbeundran, därför att hans avdankade idéer togs emot så ivrigt. Vad han hade varit, vad han hade blivit, vart han ville komma, och var han hade stannat, allt detta var han medveten om. Ändå ingav denna entusiastiska respons mod, och inbjöd honom att utveckla sina tankar efter eget behag, och i föredragen djärvt driva sina tankegångar som inte var hopsatta enligt någon särskild logisk följd.

Numera fanns det inte heller någon bland åhörarna som skulle ha letat efter en logisk tankekedja, och hade nog inte ens, om också en sådan funnits, itts uppmärksamma den; därför var hans med livfulla skildringar, små anekdoter, från Internet nedladdade enkla bilder illustrerade föredrag omåttligt populära, och följaktligen kunde herr Ülkü fortsätta med att resa från stad till stad och hålla sina föredrag mot betalning. Han var tvungen att anordna dessa konferenser. Annars hade han inte kunnat betala det hutlösa underhållet till sin hustru, sedan hon med hjälp av sin mors advokat vid skilsmässan hade klått honom in på bara kroppen efter ett äktenskap, som han i samma stund som vigseln förrättades hade ångrat, men som de under femton år levt i tillsammans, alltmedan han resonerat att *Ja, men vi fick ju barn...ja, men nu är det inte läge att skiljas...ja, men om min karriär tar skada...*

Podiet vinglade till igen. Herr Ülküs filtpenna med blå spets skramlade i väg ned på golvet. Han behärskade sig, men var färdig att sparka till fuskverket till podium. Han hade successivt börjat ilska till allt lättare. Men det var länge sedan han hade kokat av ilska, för han visste att behärska sig i god tid innan situationen vände sig till hans nackdel.

Dagen för tre år sedan när han till slut fick höra att han inte längre kunde smita från att använda läsglasögon, hade hans ilska varit stor. Uppriven som han varit hade han inte stannat vid rött ljus, och kört in i taxibilen framför. Trots att skulden varit hans, hade han gett sig på chauffören, vars bil han krockat med, och för att denne fått ett blått öga, fick bägge följa med till polisstationen. *Vredens pris!* hade han tänkt; kommissarien hade med våld sett till att med kindkyssar och allt försona honom och den av hans slag drabbade chauffören, som till lunch hade ätit ett långkok på bönor i olja med mycket lök.

Egentligen var det för att döva smärtan över att åldras som han hade ilsknat till, för han var ju inte fientligt inställd till glasögonen. Anledningen till hans plötsliga åldersångest var alla sakerna, som han om och om igen intalat sig att *Jag börjar i morgon, snart ska jag ta itu med det, än har jag gott om tid, i dag, i morgon...*, men av vilka inte en enda blivit gjord, och det att han, trots att den lika oväntat och resolut som en blixst slagit ned i hans sinne, förnekat insikten om, och det faktum att det var för sent att förverkliga de flesta av hans drömmar.

När han en dag skulle studera broschyren om ett nytt vitaminpreparat med antioxidanter, men inte kunnat läsa den oavsett hur långt ifrån sig han höll den, hade han

intalat sig själv att tyvärr hade hans astigmatism förvärrats, gått till doktorn, och därmed hade han åldrats redan samma dag som blixten slagit ned i hans sinne, men inte velat acceptera det.

Han hade blivit så arg på **oftalmologen Berkay Özberk**, som på väggen i sin mottagningslokal satt upp diplommet som ett flagrant bevis för att han hade examen från Hacettepe universitets medicinska fakultet, specialistintyget och förstoraade fotokopior i färg av hans allehanda certifikat från *West Virginia University School of Medicine*, för att denne sagt att *Det är dags, för att inte säga hög tid att börja använda läsglasögon*. Om bara den unge läkaren till sin patient, som bokat tid för sina astigmatiska besvär, inte hade använt sig av en så spydig fras utan i stället för *Det är dags, för att inte säga hög tid*, finkänsligt hade sagt att *Än är det inget måste...men skulle ni ändå inte kunna tänka er att använda läsglasögon?*, så hade han inte brytt sig om det hela. Nu hade han tagit illa vid sig av att den unge doktorn med sitt spetsiga tilltal och den spefulla attityden antytt att han åldrades.

Att förarga sina patienter var definitivt något fullständigt främmande för ögonläkaren Berkay Özberk. Men när herr Ülkü med ett fåtal grå strån vid tinningarna burrade upp sitt yviga hår som om det varit en lejonman, och med ett ironiskt leende i mungipan ordade om skinnskallemodet, hade doktorn med ens blivit rasande. Inte för att herr Ülkü hade menat något illa, han hade uppmärksammat en affisch på väggen, och som så ofta hade han bara slängt ur sig något opassande. Det var på det viset som den spända atmosfären uppstod.

Fotografiet, som hade förstorats i jätteformat till en affisch, föreställde detta nyöppnade flotta och exklusiva sjukhus' oftalmologiavdelning, som råkade vara bemannad av enbart manliga läkare. Dessa poserade axel vid axel i exakt likadan klädsel, var och en med samma hållning och blick, och leenden som blottade rader av bländande friska tänder. Den ene stiligare än den andre var de, allesammans, ståtliga män som utstrålade självförtroende. Men var och en av dem råkade också ha rakad skalle. Av de unga läkarna hade någon på grund av att han blivit gråsprängd i förtid, någon annan på grund av sin kala hjässa rått bot på problemet genom att låta raka skallen, men affischen med dessa skinnskallar sida vid sida andades en obehaglig auktoritet, en överklassattityd.

När herr Ülkü, som sedan en tid känt sig oduglig och försvagad, men förnekade att han åldrades, tittade på affischen och fick för sig att dessa i det närmaste av självförtroende sprickfärdiga unga läkarna led av skallighetskomplex, blev han full av skratt, och förde samtidigt handen genom sitt yviga hår. Berkay Özberk lade ögonblickligen märke till det spefulla leendet, och handrörelsen som avslöjade tanken bakom agerandet.

Om inte herr Ülkü känt behov av att bemöta den unge doktors undrande blickar, hade det spända läget aldrig eskalerat. Men han ville inte hamna i ett underläge inför den snygge karlen, vars svällande halsmuskler vittnade om att han tillbringade minst tre morgnar i veckan på gymmet. *Nu när skinnskallemodet brett ut sig vet man inte vem som är och vem som inte är skallig*, sade han utan att bry sig om att dölja sin skadeglädje. Den unge doktorn, vars alla manliga familjmedlemmar led av skallighet, lät inte påhoppet passera utan svar på tal, och i minst lika spydiga ordalag fick herr Ülkü förstå att hans ungdomsår för länge sedan var förbi.

Det blev ett mycket påfrestande läkarbesök. Herr Ülkü, som inte hade klarat inträdesprovet till medicinska fakulteten, alltnog redan glömt och förlåtet, men som aldrig satt sin fot på den amerikanska kontinenten, trots att han hade hållit till godo med om så bara ett vanligt tremånadersseminarium vid vilket skamfilat universitet som helst, retade upp sig på den unge, atletiske doktorn med hela raden av certifikat; doktorn på den andres lejonman till hår och obefogade fåfånga.

Han förberedde sig inte längre lika omständligt för konferenserna som han på läkemedelsfirmornas begäran anordnade. Det fick räcka med att han gav intryck av att lämna viktig och utförlig information, att han berättade så pass mycket om ditt och datt att

läkemedelsfirman blev nöjd. Förr hade han lagt ned flera dagars arbete, för att verkligen kunna tala om meningsfulla ting, det var då på den tiden när hans drömmar ännu hade kvar sin fräschör. Men ganska länge hade han struntat i det, och endast brytt sig om pengarna som flöt in. I en landsortstad var uti fingerspetsarna välhållna föredrag inte alls nödvändiga, menade han. Det räckte med att han höll åhörarnas uppmärksamhet vid liv, dessutom var det ingen som begärde mer. Därför såg han till att illustrera sina artiklar med bilder som föreställde kvinnoben, stora bröst utan blottade bröstvårtor, sådana som på landsbygden betraktades som nog så vågade, men utan att de för den skull fick de konservativt sinnade att gå i taket.

Så var det nu också när han med sin lysande pekpinne pekade på kvinnobrösten i bilden som projicerades på vita duken, då slog de upp ögonen, studenterna från medicinska fakulteten på andra sidan av staden, av sina lärare beordrade att gå på konferensen, och neuropsykiatripatienterna, som upptäckt konferenssalongens möjligheter för att ta sig en tupplur medan de väntade på att bli undersökta. Herr Ülkü visste att det sexuella fungerade som medel för att återuppliva åhörarnas distraherade uppmärksamhet, vilket han utnyttjade han fullt ut.

I konferenssalen i denna Svartahavsstads mentalsjukhus med sin långa historia, hade podiet med ett ben kortare än de andra ställts en aning åt sidan till höger på estraden. Sålunda kunde både åhörarna och han själv se den vita duken, som helt och hållet täckte den bakre väggen, men som var innerligt hatad av **vaktmästaren Öronlöse Ziya, ansvarig för tillsyn och städning av salen**, därför att vid varje konferenstillfälle fick han veckla ut och sedan rulla ihop den igen.

Den vita duken var oerhört viktig för Ülkü Birinci. Därför att på den projicerade han sin i typsnittet *Comic Sans* skrivna, i möjligaste mån till endast ämnespunkter reducerade redan från början enkla skrivstycke till artikel, och med hjälp av *power point* bilderna, som inte direkt var relaterade till ämnet. Dessutom hade han för vana att markera ämnespunkterna i artiklarna med de mest klichéartade ikoner. Han var extremt road av att i mystiska chattrum, där han korresponderade, dra till med en massa erotiska fraser, och så älskade han också att till personer med utmanande *nicknames*, vilkas kön han aldrig kunde vara helt säker på, skicka banala *smileys* av typen ögonblinkning, puss. Han hade bra koll på chattjargongen. Och han var medlem av ett flertal bisarra Internet-grupper. Dessa hans chatt-kontakter med sanslöst erotiska *nicknames*, till vilka han givetvis skickade ett falskt foto, tjtade jämt om att *Vi måste träffas in real life också*.

Sedan skilsmässan från frun hade han inte varit nog så nära att falla för frestelsen och svara på åtminstone ett och annat av alla dessa inviter. Han må med en hårsman ha gått miste om sin chans på Selcen Akbaş, men uppmärksamheten från närkretsens dåsiga damer som sett sina bästa dagar var oförminskad. Inte hade han behov av den mystiska Internetvärldens suspekta typer av obestämd sexuell karaktär. Uppmärksamheten från kvinnorna omkring honom eggade ändå hans otämjbara fantasibegär, som likt en djävul utan att han visste om det gått i honom. Även om djävulen, som när han satte sig vid skärmen vaknade till liv, oavbrutet frestade honom, drog han sig för att ta steget in i verkligheten och rörde sig hellre nattetid timtals och gränslöst, förvånad över sin egen föreställningsförmåga, i dessa chattande personers virtuella värld.

Det lagom kreativa ordet **zebb**, som han valt till sitt *nickname*, för att någorlunda obehindrat kunna hävda sig i den virtuella världen som han valt, och dit han om nätterna när han (väldigt ofta alltså) vändades i klorna av själens obotliga ensamhet sökte sig, oändligt långt bort från sig själv, för att i djupet till sina bortträngda begärs försvunna lands gåtfulla landskapet finna en ny Ülkü. Mitt på blanka dagen, i synnerhet när han var i sällskap med väldigt seriösa personer, mindes han ibland sina eskapader natten innan, skämdes för att i chattrummen ägnat sig åt vulgära erotiska ordväxlingar, och blev alldeles darrig när han

trodde att det syntes på honom. I morse hade han varit med om något liknande, och kallsveittats över hela ryggen, så att skjortan blivit alldeles blöt.

Han var ju rädd. Vansinnigt rädd för att ifall han IRL, som den verkliga världen kallades, skulle ställas öga mot öga med de här professionella chattarna, som garanterat skickat honom falska foton, så skulle han kanske inte mer förmå hålla sina bortträngda begär gömda, där de hörde hemma; rädd för att han aldrig mer skulle lyckas återgå till sitt sanna väsen, till sin identitet som seriös människa, akademiker och pålitlig person.

På estraden fanns utom det vingliga podiet en gammal dammig högtalare och det mot havet helt fönsterlösa sjukhusets vimpel som mörknat under årens lopp, lokala sponsorföretags affischer av tyg, och en söndertvättad Turkiets flagga. Estraden syntes rakt framför en när man steg in genom den i förhållande till salen oproportionerligt smala dörren. De ställvis murkna golvplankorna var täckta med knöligt parkettmönstrat linoleum. De murkna plankornas trasiga ändar hade börjat sticka igenom linoleumet, hela golvet var knöligt.

Vaktmästaren Öronlöse Ziya avskydde att skura linoleumet, som golvet enligt **överläkare Demir Demirs** direktiv belagts med när det stått klart att det skulle bli dyrt att lägga om trägolvet. Fem minuter innan konferensen startade brukade han komma ihåg att golvet skulle rengöras, och skurvattnet hann aldrig torka, så att överläkaren och gästtalarerna ibland nästan halkat och ramlat omkull. Det hände faktiskt en gång sedan de lokala TV-kanalerna i staden börjat filma varje evenemang att **storstadens borgmästare Tacettin Başusta** och **viceguvernör Hikmet Keleşoğlu**, som tävlade om rollen som konferensernas beskyddare hade halkat och nästan ramlat, och att några personer till och med hade ramlat omkull.

Vid ett tillfälle var gästtalarerna **överläkarens sovsalskamrat från internatskolan, Erdem Bakircioğlu**. Under åren, då de gått i Galatasaray Lyceum hade de sovit i samma sovsal, den ene uppe och den andre nere i en våningssäng, smitit från skolan om nätterna och vänt uppochned på hela Beyoğlu. Varje gång överläkaren Demir Demir skulle orda om den tiden, kunde han inte låta bli att dra till med sin klichéfras *På den tiden när man inte gick ut i Beyoğlu utan hatt*. I den här staden hundratals kilometer från Istanbul hade alla hört överläkarens ungdomsminnen; om hur man på den tiden i Beyoğlu inte gick ut utan hatt, om konditorierna Löbon och Markiz, som överträffade varandra i berömmelse, och där tidens stilbildande storheter inom kultur- och konstlivet fört samtal om konsten, om hur han en gång till och med fått den äran att skaka hand med mästaren **Yahya Kemal**, och samma dag fått se **Sait Faik** stiga ut från biografen Elhamra, och om hur han en annan dag längs huvudgatan steg för steg spatserat efter själva **Ayhan Işık**, för att sedermera berätta att denne var en utomordentligt *gentil* herre, men ingen av dessa upplysningar var av ringaste betydelse för någon av stadens invånare.

För resten stämde de inte heller, överläkaren hade hittat på alltsammans. Nog för att det var sant att han en gång på avstånd sett skymten av Ayhan Işık. Fast under åren som elev i Galatasaray, hade han inte vetat något om vilken ställning Sait Faik eller Yahya Kemal innehade i litteraturhistorien. Överläkaren, som trodde att båda hade levt för inte så länge sedan, hade varit lågstadielev i sitt Anteke, som han kallade Antakya, under åren' då Sait Faik och Yahya Kemal figurerade i Beyoğlu.

Överläkarens kamrat från sovsalen, herr Erdem, hade i många herrans år tjänstgjort som generaldirektör vid Statens Järnvägar. Han var en pensionerad byråkrat. Han hade av överläkaren personligen blivit inbjuden att tala om något så urfänigt som **Tågresors nytta för den psykiska hälsan**. Överläkaren herr Demir hade aldrig ägnat en tanke åt tågresors eventuella nytta för den psykiska hälsan, ändå var det han själv som föreslagit ämnet för sin kamrat. För att få tillfälle att med frasen *På den gamla goda tiden, min värde vän, när man inte gick ut i Beyoğlu utan hatt!* minnas flydda tider tillsammans med denne sin trogne vän,

som så ofta hörde av sig, och varje gång när han var i Istanbul agerade som ypperlig värd, och som punktligt varje nyår skickade ett kort, hade han velat göra denna gest, och se till att belasta sjukhusets rörelsekapital med kostnaderna. Och när han skulle välja ämne för konferensen, kom han inte på något lämpligare för en järnvägstjänsteman att berätta om på ett mentalsjukhus.

Överläkare Demir Demir hade inte behövt nedlåta sig till att belasta sjukhusets rörelsekapital utan hade givetvis kunnat bjuda sin sovsalskamrat och dennes kära maka hem till sig, men hans **hustru Sevim Demir** ville inte veta av nattgäster i bostaden. Fru Sevim hade redan som elev i sjuksköterskehögskolan gift sig med herr Demir, lämnat sitt yrke innan hon ens börjat, och led av en obsessiv-kompulsiv personlighetsstörning. Hon fick inte ro i sin själ innan hon, från Ankara som hon var, med det där producerade fläckmedlet som hon kallade *ozonvätska*, hade torkat av hemmets varje ställe som någon främmande person berört, och av den anledningen ville hon inte veta av vare sig nattgäster eller gäster dagtid heller för den delen. Ändå blev de ofta tvungna att ta emot gäster, dels på grund av överläkarens höga ställning, dels på grund av fru Sevims vida bekantskapskrets. Då brukade de väl medvetna om att det stred mot allt vad stadens traditioner, seder och bruk hette, förpläga sina finare gäster på det femstjärniga strandhotellet **Hotell Diamants** extravaganta **Restaurang Sultan**, och mindre fina gäster på **Konditori Tre Bröder**, det flottaste stället på hela strandvägen Boulevard Atatürk, och berömt för sin *dessertpudding* som serverades med stänk av rosenvatten och kokosströssel.

Fru Sevims tillstånd var allvarligt, hennes tvångsmässiga renlighetsmani hade blivit värre. Varje kväll när överläkaren kom hem, klädde han genast i hallen av sig allt utom underkläderna, och gick direkt till badrummet. Han hade blivit så van vid detta att även när hans hustru inte var hemma hejdades han av vanans makt; inte att han skulle ha klivit in i sovrummet fullt påklädd, inte kunde han ens ta ett steg längre in i bostaden utan att först klä av sig. Dessvärre märkte inte han heller situationens allvar. Även om han inte utanför hemmet hade några problem vad gäller renlighet, så betedde han sig på samma sätt som sin hustru så fort han steg in i hemmet. Men eftersom han inte upplevde detta som problematiskt, föreslog han inte för sin hustru heller någon som helst behandling.

Några år tidigare hade han i egenskap av chef på högsta nivå för ett av landets fåtaliga mentalsjukhus, tillsammans med hustrun rest till en psykiatrikongress som anordnats i Istanbul. Under de tre dagarna som kongressen varade blev Istanbul något av en gryta och fru Sevim en slev. Inte ett enda ställe lämnades obesökt av denna kvinna med en näsduk fuktad med eau-de-cologne alltid till hands, varken Stora basaren eller societetens berömda salutorg Ulus. Fru Sevim må ha känt en oemotståndlig lust att tvätta händerna varje gång hon rört vid något föremål, men shoppingpassionen hade fått ett rejält övertag över henne, och hon köpte en mängd plagg, som hon när hon kom hem skulle ta i med fingerspetsarna och slänga i tvättmaskinen, och skor, som hon när hon fått sitt lystmäte av dem skulle slänga hit och dit, liksom väskor, skärp, och allehanda småkraf. Överläkaren herr Demir halvsov under sessionerna, växlade några ord med gamla bekanta i pauserna, och fördrev tiden så gott han kunde. Den tredje kongressdagen ville fru Sevim gå till en affär i gallerian İnci Pasajı i Pangaltı och köpa en väska, en *Louis Vuitton-kopia*, så han reserverade dagen åt sin sovsalskamrat herr Erdem.

Herr Erdem hämtade överläkaren vid porten till kongresscentret Lütfi Kırdar Kongre Merkezi, bad om ursäkt för att hans hustru av hälsoskäl inte kunde göra dem sällskap, och sedan promenerade de hela vägen till en av Hotell Hiltons flotta restauranger. Det hade inte undgått överläkaren att den pensionerade byråkraten, som i sedvanlig ordning var en ypperlig värd, på hotellet togs emot med all önskvärd uppmärksamhet. Av denna anledning hade han velat framstå som inflytelserik själv också, och en som förstod sig på fitness; genom att betala mellanskillnaden ur egen ficka, hade i stället för ett vanligt rum bokat en svit på

Hotell Diamant; eftersom elektroniska biljetter inte var i bruk på den tiden, hade han köpt en flygbiljett tur och retur hos en resbyrå, och med sin reservoarpenna med svart bläck skrivit *Till min värde vän, med besked om att jag otåligt ser fram emot Ditt besök* på en lapp, fäst den på biljetten och skickat den.

Erdem Bakircioğlus hustru fru Bedia, hade varit förhindrad att komma, trots att även hon varit bjuden. Kvinnan var till åren kommen, sexton år äldre än sin man, och sjuttiofem år gammal var det var hennes största skräck att dö på vägarna någonstans. Därför vägrade hon att från Tarabya, där de bott över tjugo år, färdas över till asiatiska sidan av staden till sin barndoms älskade Kanlıca eller till stället, där hon upplevt sitt livs mest dramatiska skeden, till **Villa Klängros** i Bülbüderesi, strandvillan som fått sitt namn efter den exceptionellt sköna klängrosen, som inramade dess port. Hon gick ytterst sällan ut. Därför kunde hon inte göra sin man sällskap utan nöjde sig med att *sända sina kärleksfulla hälsningar till överläkaren herr Demir och hans charmanta maka fru Sevim, och en present, som hon hoppades att de vänligen ville mottaga.*

Överläkaren hämtade sin vän på flygplatsen i sin av passoppen nytvättade, skinande blanka tjänstebil, och körde honom till hotellet. Vid middagen, som intogs på Restaurang Sultan och givetvis debiterades rörelsekapitalet, överräckte den pensionerade byråkraten till fru Sevim presenten som hans hustru hade skickat. Av måtten på presenten att döma trodde fru Sevim att det skulle visa sig vara en silverram, och hade glad i hågen öppnat paketet, för att till sin stora besvikelse få se en urblekt oinramad ikon, som föreställde **Gudsmodern med Jesusbarnet i famnen**, men såg av artighet till att inte med en min avslöja sin besvikelse.

Fru Bedia, som till överläkarens kära hustru sänt denna present av utsökt finesse, var en kvinna med utpräglad smak för antikviteter, och auktionskataloger skickades regelbundet hem till bostaden. Hon hade med mycket möda och stort besvär tillägnat sig imponerande kunskaper om antikviteter och strandvillor. Sin bildning härvidlag hade hon börjat odla redan som liten. Hennes far var en av **Kanlıcas berömda yoghurttillverkare, mejeristen Hulki**.

Med ett kostall med femton kor uppe på Kanlıcas höjder, och ett ysteri för tillverkning av yoghurt och ost på en av gatorna som gick ända ned till havet hade mejeristen Hulki lärt sig yrket när han knappt var äldre än ett barn, under engelska ockupationen. Han hade undantagslöst levererat mjölk, yoghurt och ost till de notoriskt kräsna osmanska hushållen, där man även på den tiden när Anatolien stod i lågor, fnös åt allt som inte behagade herrskapet; han hade tjänat en respektingivande mängd pengar. På den tiden, då förmögenhetsskatt utkrävdes, och minoriteters egendom såldes på exekutiv auktion när de inte kunde gälda sin skuld till staten, hade han lyckats komma över en egendom, som tillhörde importören av allehanda vardagliga varor från finare harts till dörrgångjärn, från bekämpningsmedel för jordbruk till spetsgarn, verksam i ett enda rum i kontorshuset **Nemlizade Han i Sirkeci**, nämligen den **sefardiska juden Rifat Mustakis** lilla men idylliska strandvilla.

Herr Mustaki var en sparsam, för att inte säga snål man. Byggnaden, som av ortsbefolkningen kallades **Fina villan**, var en av få strandvillor utrustad med centralvärme. Men på vintern, om så snön låg knähög, eldade han inte i pannan, för att inte i onödan värma upp rummen som inte användes; familjens fem personer vistades hela vintern lång i ett litet rum med en vedeldad kamin; om sommaren ifall den minimala stenterrassen råkade bli spolad, men inte med havsvatten utan med kranvatten, blev han alldeles utom sig. Han var inte i stånd att betala sin skatteskuld. Men enligt hans förfäders sedan urminnes tider bevarade vana hade även han öre för öre sparat ihop pengar, som han sett till att regelbundet skicka till utlandet, så han hade väldigt lite kontanta medel till hands.

Han hade trott att denna betungande och orättvisa skatt för hans del skulle avskrivas, att denna felaktighet skulle justeras, och hade därför utan att ha vidtagit några åtgärder väntat in i det sista. Men när förfallodagen grydde blev han tvungen att finna en lösning. Endera fick han lov att bege sig till Aşkale och slita som järnvägsarbetare, eller hitta på något annat sätt, vilket som helst, för skulden skulle han inte komma undan.

När han inte på kort tid kunde få hit sina pengar från utlandet, hade han med löfte om att senare få återta den, sålt sin strandvilla till fru Bedias far. Deras överenskommelse gick ut på att herr Mustaki med familj bor kvar i strandvillan mot en skälig månadshyra till mejeristen Hulki, och när han återtog strandvillan skulle han utge en ansevärd summa i räntekostnader.

Några månader senare lät han överföra pengarna som fromt låg i gott förvar hos den mest solventa av schweiziska banker. Döm om hans förvåning när herr Hulki inte längre ville veta av att lämna tillbaka strandvillan, och dessutom hotade med att gå till domstol om inte byggnaden utrymdes inom en månad.

Familjen Mustakis medlemmar gav sig med tårar i ögonen i väg från strandvillan. Hemma i tvåvåningshuset av sten beläget bakom ysteriet, samlade Hulki ihop hustru och barn och flyttade hastigt in i strandvillan. Rifat Mustaki kunde inte smälta att hans mångåriga yoghurtleverantör dragit honom vid näsan så här kapitalt. Han sålde och gjorde sig av med allt som han ägde och hade, och flyttade med fru och barn till sina släktingar i Haifa.

Bedia var nio år gammal. Första natten tillbringade hon där utan att kunna tro att hon från och med nu skulle bo i en strandvilla som den här. Inom kort hade hon dock vant sig vid både strandvillan och villalivet. Ja, hon hade känt sig så hemmastadd i den lilla men eleganta strandvilla, vars fönsterrutor stänktes av havsvatten när det blåste från sydväst att hon glömde att hon inte var född här; hon kom inte längre ihåg att hon föddes i ett träuckel, som gnydde under hennes varje fotsteg, och på vars fönsterkarmar man spikat kanisterplåt, eller att hon trott att tvåvåningshuset av sten, som de flyttat till när hon var sex år gammal, nog var ett palats.

Men de levde ändå under udda omständigheter. Trots att de bodde i en strandvilla, kom hennes far varje kväll hem lika inpyrd med den sura stanken av ost; det nya livet som tog sig form i den unga republikens huvudstad Ankara till trots, fortsatte han envist med att leverera mjölk och yoghurt till Istanbuls herrskapsresidens och strandvillor i vilkas kretsar man obekymrat och resolut värnade om Istanbuls forna furstliga glans såväl politiskt och ekonomiskt som i det sociala livet, och eftersom han ingen son hade, skickade han sin dotter till dem med varuleveranser. Bedia, som inte förrän nyligen insett att hon inte var medlem av samma samhällsklass som folket i strandvillorna, fick tack vare sitt muntra tal och skarpa intellekt överklassvänner; hon lärde sig av dem finess, sätt och fasoner; och franska i Notre Dame de Sion-gymnasiet, där fadern efter hennes häftiga utbrott till slut gått med på att låta henne gå.

Flickan såg bra ut, hon var attraktiv. Medan hon läste fransk filologi vid fakulteten, hann hon också med att vara mannekäng åt epokens mest fashionabla skräddare. Efter en modevisning på **Hotell Hilton** introducerade man för henne **pappershandlaren och skrivhäftestillverkaren herr Tarik**. Mannen var tjugo år äldre än Bedia, men en mycket karismatisk herre, han såg bra ut, och uppträdde i högsta grad salongsmässigt. Hans manér avslöjade en man med raffinerad smak, och hans svarta ögon magnetiserade betraktaren, vilket gjorde honom till societetsdamernas gunstling. Det dröjde inte länge förrän herr Tarik, som genast hade uppfattat Bedias begivenhet för sköna ting, hade erövrat Bedia, och inom några månader gifte de sig.

Men redan samma vecka som äktenskapet ingicks fick den unga kvinnan ett chockbesked. Hon hade av herr Tariks systrar, som med sina familjer utan någon brådska att åka därifrån titt och tätt besökte dem i strandvillan, fått höra att hennes make hade en sexårig

son; och som om inte detta varit nog, hade det framkommit att han ingalunda var storägare av vare sig pappershandeln på gatan Hilalihakmer Caddesi eller skrivhäftesfabriken i Piyalepaşa utan blott delägare med en ringa andel. Men värst av allt var det att han visade sig endast vara hyresgäst i Villa Klångros i Bülbülderesi, villan, vars port inramad av klångrosor hon var så förtjust i.

Vid hemkomsten efter smekmånaden uppstod ett våldsamt gräl dem emellan. Herr Tarık påstod att han aldrig haft för avsikt att hemlighålla sin son från henne, att han inte ens kände sig som en far, eftersom hans första hustru efter skilsmässan inte låtit honom träffa sonen, och angående strandvillan, där de bodde, sade han att *Jag sa till dig att jag bor i strandvillan, inte att den var min ägandes egendom!*

Efter grälet som pågick hela natten, insåg Bedia, trots ilskan över att han inte berättat om sin son att han inte yttrat ett enda lögnaktigt ord, och att det varit hon själv som inbillat sig att all denna rikedom existerade; hon medgav att hon själv bar skulden till den uppkomna situationen. Dessutom var hon upp över öronen förälskad i honom, och lämnade saken därhän; hon bestämde sig för att njuta av livet med denne rucklare till karl och stilige man, som var hennes make. Och hans påståenden blev ju också infriade, hans son och första fru förekom över huvud taget inte någonstans i närheten av deras liv. Herr Tarık såg inte skymten av sin son, och han ville inte alls bli far en gång till. Därför var han livrädd för att Bedia skulle föra frågan om barn på tal.

Men kort därpå meddelade Bedia med bestämdhet att hon inte önskade sig barn, och herr Tarık kände sig oerhört lättad. När kvinnan betraktade rart leende knyten till spädbarn väcktes modersinstinkten inom henne till liv kanske för en halvtimme eller så, men eftersom hon avskydde tillståndet som kallas havandeskap, ville hon inte alls bli mor. Dessutom var livet för deras del underbart. Må vara att strandvillan inte var i herr Tarıks ägo, men han tjänade tack och lov mycket pengar. Deras önskemål, och sätt att njuta av livet var identiska. Så de började leva ett liv i sus och dus. Deras lyckliga samliv i Istanbuls mest fashionabla kvarter varade i nästan tjugo år. Sedan följde oerhört bittra incidenter, och bäst som det var deras oväntade skilsmässa. Fru Bedia fick inte fem öre med sig ur äktenskapet, men desto mer av en bländande högborgerlig livsstil.

När denna förnäma dam, vars kunskaper om antikviteter fick alla att häpna, letade efter en passande present till överläkarens hustru, hade hon i en av katalogerna fått syn på ikonen som föreställde Gudsmoan med Jesusbarnet i famnen, och enbart av respekt för sin mans gode vän överläkaren, hade hon satt sig i en taxi och åkt ända till de finaste antikvitetshandlarnas gata **Bronz Sokak i stadsdelen Nişantaşı**. När Erdem Bakırcıoğlu överlämnat den utsökta presenten som hustrun skickat med honom, pratade de om ikonen. Fru Sevim hade inte deltagit i samtalet, men överläkaren var full av beundran och öste beröm över fru Bedias exklusiva smak. Och kvällen firades helt i överläkarens smak med både frasen *På den gamla goda tiden, min värde vän, då man inte gick ut i Beyoğlu utan hatt!*, och gemensamma minnen från skoltidens sovsal.

Fru Sevim var illa till mods vid blotta tanken på hur ikonen kryllade av baciller. När de sent på natten kom hem, torkade hon flera gånger av ikonen med flytande tvättmedel. Hon visste inte vad hon skulle göra med presenten. Inte passade den på den ena väggen, inte på den andra heller. Hon ställde den till slut i ett hörn. När hon morgonen därpå i all hast dukade frukostbordet, och tappade tevattnenpannans porslinsunderlag i golvet, så att det gick i kras, ställde hon helt sonika den heta pannan på ikonen. Den lämnade märken på Gudsmoans ansikte och mitt på Jesusbarnet, ett runt avsnitt av motivet förstördes. Glorian runt Jungfru Marias och Jesu huvuden försvann under det stora brännmärket. Från och med den stunden använde fru Sevim den ovärderliga ikonen som underlag. Alltid när hon ställde heta kastruller på den tänkte hon på hur ytterligare tusentals baciller dog, och hon blev så lycklig.

Överläkaren hade instruerat dem, och en stor del av sjukhusets personal hade intagit plats i salongen, för att den inte skulle vara folktom, så att han fick skämmas inför sin kamrat. Något besvärade väntade alla på hans så uppskattade kamrats anförande. Efter överläkarens känslolösa presentation steg den pensionerade byråkraten upp på estraden, för att hålla sitt anförande, som nog inte handlade om just tågresors nytta för den psykiska hälsan utan snarare bestod av betraktelser under rubriken *En järnvägsmans memoarer*.

Iklädd en snygg rökgrå kostym från en av Istanbuls mest fashionabla skräddare klev den pensionerade byråkraten upp på estraden, och strax därpå i en pöl av skurmedel som inte absorberats, halkade och åkte på baken över linoleummattan hela vägen från estradens ena ände till den andra; under denna färd åkte byxbenen med knivvassa pressveck ända upp till knäna; åhörarna stirrade med häpnad, fast inte på hur han kanade på estraden utan på **herrstrumphållarna** fästa på hans silkesstrumpor.

De såg för första gången dylika märkliga accessoarer. En del av åhörarna trodde att byråkraten nog hade ett lyte, och tog strumphållarna för något slags medicinskt hjälpmedel. Det berodde på att **den gamle läkaren Nurettin Kozañlı** förklarar att det underliga som hade blottats var ett nyligen uppfunnen ortopediskt redskap, som användes för att korrigera deformerade vadben. Han skojade inte, upplysningen var uppriktigt menad av herr Nurettin, eller kort och gott *Norttin*, som **hans avlidna hustru, barnmorskan Mualla Kozañlı**, hade kallat honom. Han hade ett vagt minne av att i en av tidningarna med endast eljest utbildade läs- och skrivkunniga som målgrupp ha läst en nyhetsrubrik i stil med *Ingen längre dömd till ett liv med krokiga ben*, och hade följaktligen tänkt att *Det var nog det här redskapet som tidningen hade skrivit om*.

Drygt sextio år gammal var Herr Nurettin en intressant karl. Han ansikte var skapt för att väcka medlidande. Ögonbrynen var böjda nedåt, och mungiporna uppåt. Denne gamlings anlete, som med läpparnas böjning fick ett över måttan oskuldsfullt och barnsligt uttryck, och vars sorgsna ögonbryn liksom uppgivet slokade inför ödets vilja gav intryck av outhärdlig förödmjukelse, och just detta bittra uttryck i den gripande syn som föreningen av sorg och leende gav upphov till fick överläkaren att känna sig betryckt.

Överläkaren, som inte alls hörde till de spontant godhjärtade, kunde inte rå för att han medlidsamt tyckte om herr Nurettin med sin utpräglad bittra och sorgsna uppsyn, och inte nog med det, han var genuint bekymrad för den misslyckade läkaren, och brukade skicka till honom patienter som inte hade hälsoproblem av allvarlig natur. Hade han litat på karlens förmåga som läkare, så hade han även skickat över allvarligare fall, men herr Nurettin var inte kapabel att ens ställa diagnos på en enkel halsfluss eller tarminfektion. Den gamle läkaren hade i årtal kunnat hålla sin mottagning flytande tack vare patienter av lägre social status som på överläkarens inrådan uppsökte hans mottagning.

Men, och synd var väl det, herr Nurettin stod inte längre på vänskaplig fot med överläkaren. De hade blivit häftigt osams. Fyra fem månader innan föredraget som överläkarens sovsalskamrat hållit, trots att han halkat och ramlat omkull, hade de stött på varandra **i trädgården till Tehuset Nationen** en söndag, då fru Sevim i stället för att gå ut och få sig en nypa friskluft hade valt att gnugga kaklet i köket som blivit flottigt när de till frukost stekt fattiga riddare.

Överläkaren hade tillsammans med några vänner slagit sig ned där och spelade kort i den milda höstbrisen. När han såg herr Nurettin på väg ditåt vaknade den hejdlösa känslan av medlidande inom honom, och han bjöd karlen att ta plats vid deras bord. Herr Nurettin var inte nödbedd, slog sig genast ned, och blev åskådare till spelets sista omgång. De samtalade om väder och vind, om de under senare år ofta förekommande översvänningskatastroferna som en gång lett till att kustvägen kollapsat, och en hel fil störtat ned i havet.

Så småningom gled samtalet in på **kommunfullmäktigeledamoten Latif Tibuk**. Denne hade på ett hotell i stadens centrum av sin hustru **Asiye Tibuk** ertappats på bar gärning tillsammans med **Anja från Moldavien, en äkta blondin** som mätte en och sjuttio i strumplästen; och på hur fru Asiye, som sett till att tevefolk var på plats, hade jagat Anja i hotellets korridorer, och till slut fått tag i den halvnakna jëntans hår och släpat i väg henne över golvet, och hur, trots att den oerhörda skandalen i flera dagar varit nyhetsstoff i den lokala tv-kanalen **Kanal SS**, kommunfullmäktigeledamoten Latif Tibuk vägrat att avsäga sig sitt uppdrag.

Fortfarande omkring tjugo dagar efter incidenten pratade stadsborna om fullmäktigeledamoten, som trots att bilderna med hans ansikte inringat talade sitt klara språk utan skam i kroppen hävdade *"Den där personen är inte jag!"*, ja, skandalskvallret ville aldrig ta slut. Slutligen hade Latif Tibuk blivit nödd och tvungen att medge att *Den där personen* var han, men inte utan att länge ha distraherat allmänheten med att påstå att *Den här incidenten är en konspiration, som mina politiska motståndare anstiftat mot mig*.

Kvinnorna som misstänkt sina män för att också ha en egen Anja hämtade inspiration av Asiye. De levde liksom i ständig beredskap att gå till attack mot de andra ryska kvinnorna som inte gjorde någon något förnär, och väntade bara på ett tillfälle, för att sätta dit sina respektive män vid första bästa felsteg. Alltmedan de av Svarta havets alla äkta män, som höll sig med en egen Anja, Tanja, Natasja, Vera, Elena, Olga, Ljuba eller Tatjana, var säkra på att de inte skulle bli avslöjade, och även om de åkte fast, på att deras fruar nog inte var lika hätska som Asiye Tibuk; de pratade om hur de kom sig att Latif Tibuk hade trillat dit; och brukade avsluta sina repliker med att flinande utbrista *Ska man gå i snön, ska man se till att inte lämna spår efter dig!*

Blott arton år gammal visade sig Anja vara ganska luttrad; innan hon blivit fångad i håret av Asiye, hade hon vinkat och sänt slängkyssar i kamerorna som filmade dem medan de lekte rymmare och fasttagare i hotellets korridorer. En av fotografierna blev fixerad vid jëntans ben som nog mätte en meter. Som om männen i denna stad vid Svarta havet inte fick se sig mätta på sköna blondiner, hade han också vänt sig avig för att filma hennes halvnakna kropp; som ovan fotograf hade han i skärmen bara fångat endera viftande händer tillhörande hotellpersonal som inte ville bli filmade, eller den grått mönstrade långa kjolen och blusen som höljde Asiyes fylliga lekamen.

Stadens berömda blomsterhandlare Önders mosters son till kusin, **den alerte fotografen Tolga**, hade varit smart; i stället för att rusa efter den moldaviska Anja hade han givit sig på fullmäktigeledamoten, och filmat karlen som passerat de femtio när denne med alldeles vita hår på bringan och en otyplig isterbuk försökte gömma sig i det sjaskiga hotellrummets trånga garderob. För att slippa bli filmad hade den både skyldige och mäktige Latif Tibuk riktat in en spark i skrevet på Tolga som ertappat honom i garderoben, och Tolga hade vrålat av smärta och ramlat omkull. Tv-kanalerna sände i flera dagar inslag med den jämrande ynglingen, och visade Latif Tibuk, som kameran fortsatt att filma när den ramlat i golvet, och hans förvånansvärt hårlösa ben när han i all hast försökte dra på sig byxorna. När de huvudsakliga samtalsämnen med tiden klingat av stod fullmäktigeledamotens ben på tur, och hans mjölkvita, liksom vaxade släta ben, bedömdes bero på någon ämnesomsättningsåkomma.

Asiye Tibuk mätte en och femtio, vägde sjuttiofyra kilo, var fyrtiosju år gammal och mor till fyra barn varav ett var en flicka, och nu hade hon fått lön för all möda som hon trots sin övervikt lagt ned i trakten av Kalkandere i Rize, där hon alltid tillbringade en del av året på deras odlingar, skördade teblad, och plockade hasselnötter från träden på de branta sluttningarna, för när hon i hotellkorridorerna jagade Anja med de välsvavade benen hade hon inte blivit andfådd en enda gång. Precis när Anja skulle göra segertecknet i kameran, hade

hon fått tag i jäntans långa blonda hår, brottat ned henne och sedan släpat henne efter sig. Det var inte utan ansträngning som hotellpersonalen fick loss Anya från Asiyes grepp.

Den här skandalen, med två nedtonade S på bilderna, sändes flera dagar i streck i lokal-teven *Kanal SS*, som fått sitt namn efter ägaren **Soner Sarıkayas** initialer, som de bland snyggare kvinnliga journaliststudenterna handplockade, mer eller mindre kvalificerade diskjockeyerna, i strid med det riktiga uttalet *Kanal Se Se* alltid envisades med att kalla *Kanal Es Es*.

På stadens kaféer, på arbetsplatserna och i varje hem fick ämnet genast enorm uppmärksamhet. Anja, utpekad som prostituerad, och för att ha vistats i landet illegalt blev utvisad. Fotografen Tolga från Istanbul, som fått en spark i skrevet, för att han filmat fullmäktigeledamoten när denne försökte gömma sig i garderoben, blev avskedad.

TV-kanalens ägare Soner Sarıkaya, som från specerihandlare på kvartersnivå avancerat till affärsman på stormarketsnivå, och tack vare konjunkturen snabbt expanderat i branschen, mannen som delvis med stöd från sina släktingar grundat en tevekanal, och som ofta när han talade inledningsvis drog till med frasen *I egenskap av visionär affärsman...*, hade först höjt Tolga till skyarna, för att på film ha fångat kommunfullmäktigeledamotens hårlösa ben när karlen gömde sig i garderoben, men senare ändå visat honom på porten.

Soner Sarıkayas television slukar mängder av pengar i stället för att generera inkomster, och med de lokala reklamerna som han sände mot en struntsumma fick han det inte att gå ihop. I den vevan bevisade han, den arrogante visionären Soner, att han inte alls var någon duktig affärsman utan en i skaran av skrupelfria typer utan gränser. Och gentemot Latif Tibuk, som han själv inbjudit till förhandlingsbordet för att kohandla om stoppandet av sändningarna som fördärvade dennes rykte, bedrev han regelrätt utpressning. När Latif Tibuk, som med svett och tårar drev en lokal tidning som han ärvt efter sin far, mot att få stopp på de för hans rykte fatala sändningarna investerade ett kännbart kapital, och blev delägare av kanalen, var det första han gjorde att se till att Tolga fick sparken.

Translated by
Claire Kaustell

kaustell@telia.com

Ayfer Tunç official web site:

www.ayfertunc.com

Ayfer Tunç's New Novel

The Very ERRONEOUSLY NARRATED Short History Of A Madhouse

Web site of the book:

www.birdelilerevininyalanyanlisanlatilankisatarihi.com

Contact (copyright)

Kalem Agency

Tünel Ensiz Sok. no: 2/3 34430 Beyoglu İstanbul Turkey

Tel: +90 212 245 44 06

Fax: +90 212 245 44 19

info@kalemagency.com

nerminmollaoglu@gmail.com

www.kalemagency.com